

EL BORINOT

Any II - Núm. 33

10 de juliol 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

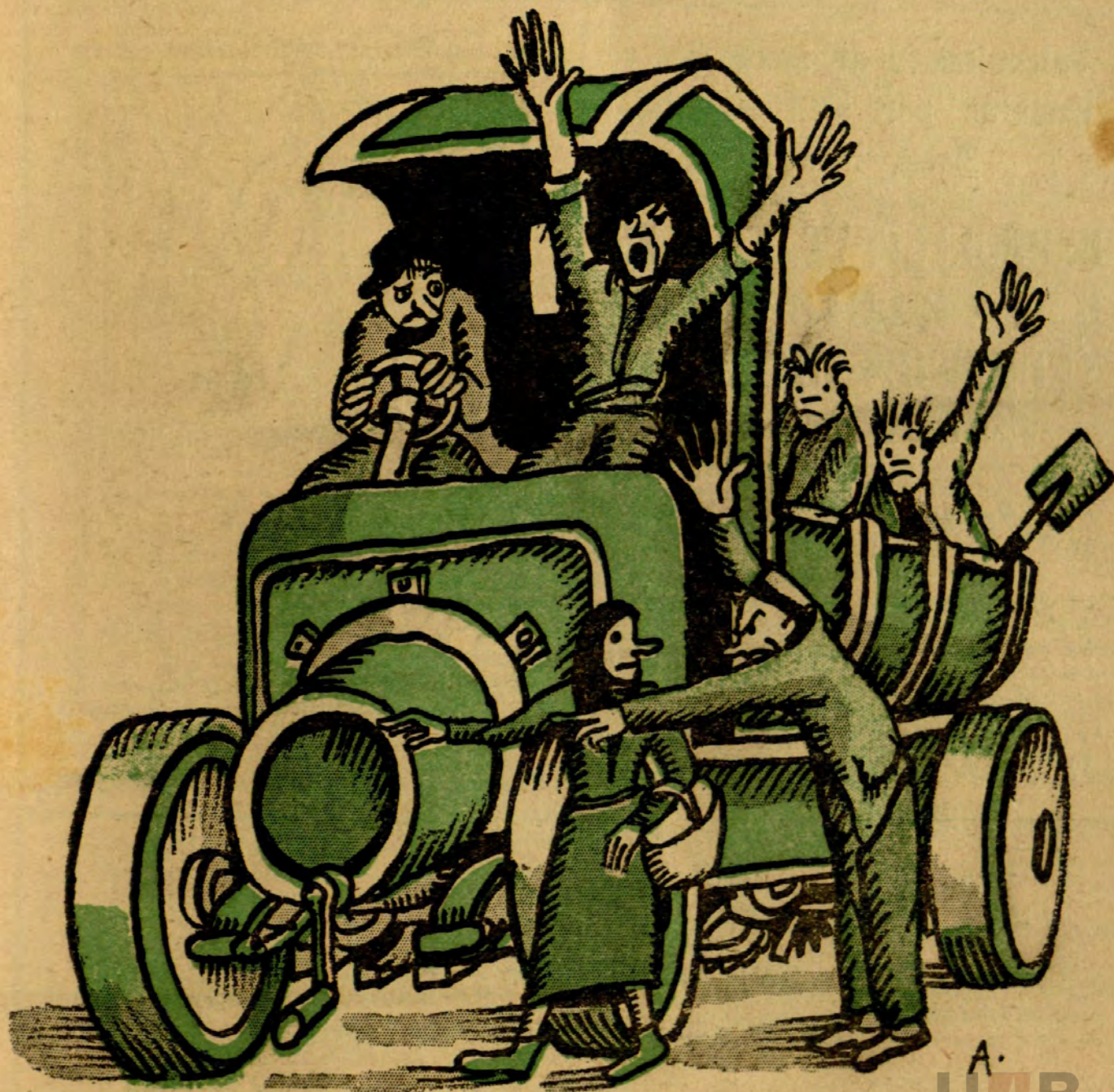
20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

— Que vaig bé per anar a l'hospital?
— I per anar al cementiri i tot!...

A.
UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

MADRID:

LAGASCA, 103

ALCALÀ, 81

BARCELONA:

TRAFALGAR, 52

PLAÇA CATALUNYA, 18

DIAGONAL, 429

VALENCIA:

SALVADOR GINER, 23

PAZ, 33

AUTOMÒBIL: SALO

Representant de les acreditades
marques STUTZ, BERLIET,

MINERVA I BUGATTI

Tractors agrícoles

CLETRAC

tipus tanc i tota classe apa-
rells aplicables als mateixos

Camions, Omnibus i Autocars

BERLIET I FEDERAL

Motocicletes INDIAN

TALLER DE REPARACIÓ I CONSTRUCCIÓ DE TOTA CLASSE DE PECES

Vulcanització de neumàtics i
cambras per a Automòbils,
Motos i Cicles

**ESPECIALITAT EN LES
REPARACIONS DE
NEUMÀTICS DE CORDA**

(SISTEMA PETENTAT)

Pere Giner

Passatge Wifred, 6

(entre Roger de Flor i Nàpols)

Telèfon S. P.-1183

B A R C E L O N A

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

EL BORINOT

del dia 24 de juliol

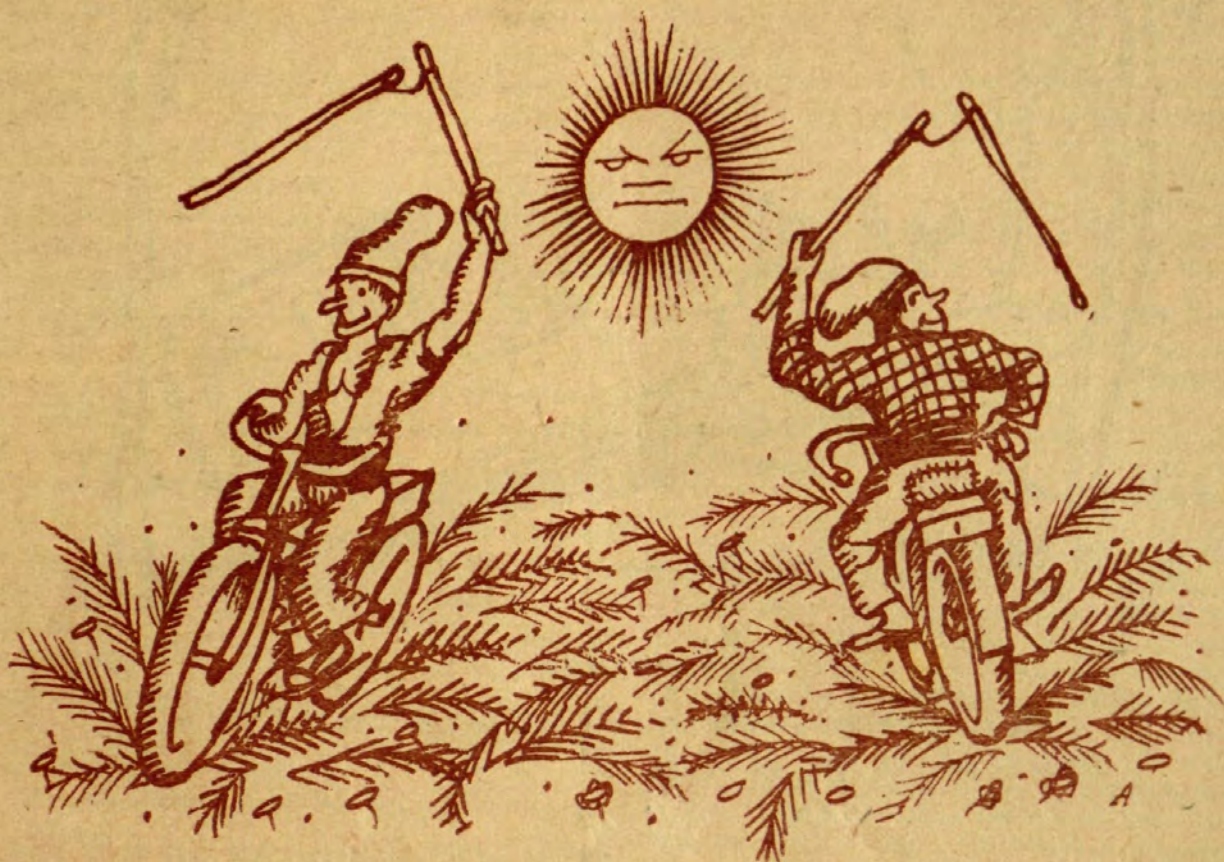
Serà especialment dedicat

a la

CIUTAT DE MATARÓ

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Història Local

QUI NO BAT PEL JULIOL...

«Qui no bat pel juliol, no bat quan vol». Sí, el juliol és cèlebre per les batudes que es fan; ¿qui ho ignora? Però, com han canviat, els temps! Abans hom batia a cops de força, amb trills, amb corrons de pedra, amb carros, amb mules i bous; després vingueren atuellts més modernitzats, vingueren les màquines de batre, amb pales i ventadors mecànics; ara, ja ho veieu, ara hom fa la batuda amb motocicleta, marca... la que sigui. I encara diuen que aquest sistema comença a ésser endarrerit; hi ha llocs que la batuda és feta amb *radium* i amb telefonía sense fils.

Sigui com sigui, el batre és pel juliol, això sí; això, per ara, no hi ha ningú que pugui modificar-ho. Senzillament perquè és llei de naturalesa; i contra llei de naturalesa, res no pot res.

Dels cants camperols, els del batre són dels més típics: cada comarca té els seus cants, però tots es desenrotllen en un fons que s'assembla, o sigui: una certa monotonia, un cert esllanguiment, un cert arrossegar-se llarguerut .. de tant en tant, algun espetec revinclador, uns pets de xurriaques (abans; ara, el pom pím pum de la motocicleta).

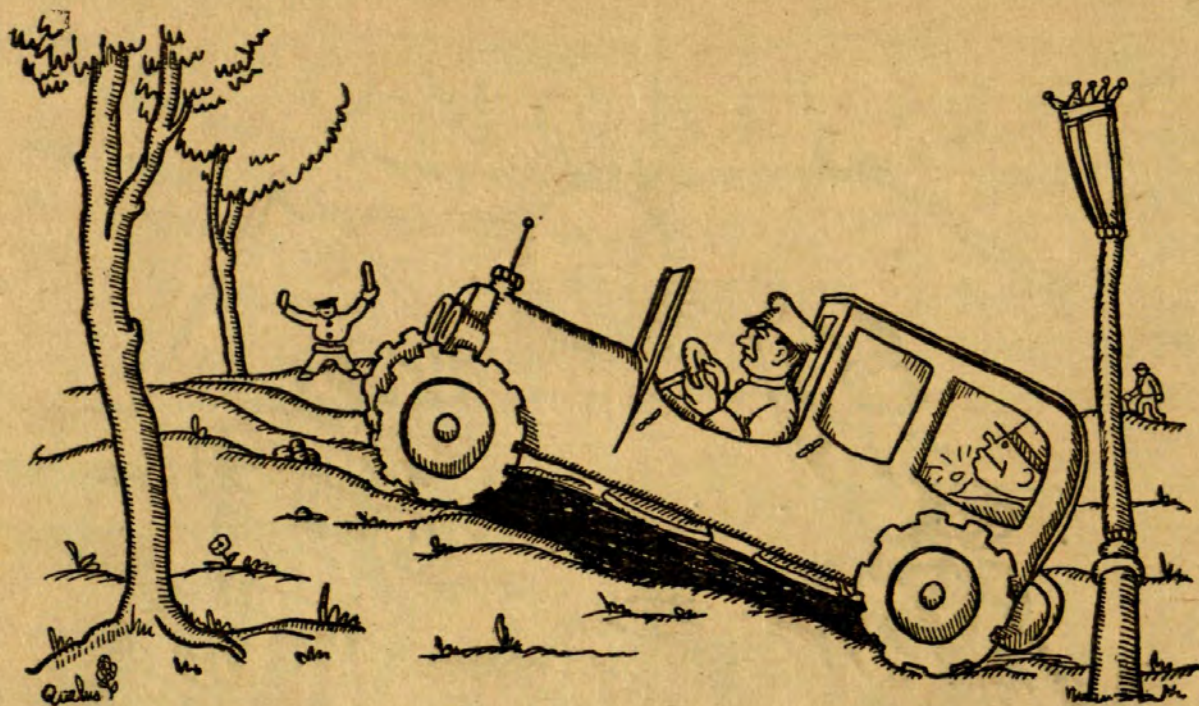
Pel batre hi ha menja extraordinària: sembla que és, el batre, una feina molt feixuga, que vol un règim de sobrealimentació: els conills van en doina, també les gallines, no tant els pollastres; «bitxos» coents, romesc picant, i molt de vi. Pel batre, els xeflis són a cada pas; hom diria, talment, que això del batre no és més que un pretext per a grans fartaneres.

I, encara, després, ragen els jornals, també extraordinaris. Naturalment, així és com el batre esdevé tan car.

Això té les seves conseqüències: després, quan aneu a comprar pa, us diuen que s'ha encarit... perquè el batre cada dia costa més diners: i aneu a comprar una samarreta, o unes sabates, i també aquests gèneres s'han encarit... perquè el batre costa tants diners!

Oi, que fa riure?... Però és així!

FLUMELL.

ARA ANEM BÉ!

Un nou servei que aviat hi haurà per anar de Canaletes al Pla de la Boqueria (això de "pla" és un dir).

Del balconet estant

L'HOME QUE PARLA BE

En una barberia d'una població important de Catalunya passava el següent fet. Cert dia un diari duia un article amb aquest títol: *En los Estados Unidos se ha abolido la pena de muerte*.

En Joan entra a la barberia. En Pere—un home que vol passar per saberut—li diu:—Has vist? —Què—respon En Joan.

—Home: que als Estats humits han bullit la pena de mort. (En Joan no es pot aguantar de riure). Què? que no t'ho creus?... Veiam, mirem un altre diari.—I adreçant-se a l'amo de la barberia, li diu:

—Pepet, deixa'm la *Manguardia*.

En Pepet es posa a riure; i bo i allargant-li el diari, fa:

—No es diu la *Manguardia*, home; es diu la *Vanguardia*.

Llavors, En Pere, l'home saberut, s'emmosca, i, amb aires de desdeny, vol burlar-se del barber, exclamant:

—M'allà, fugiu, que parla mossèn *Precinto Verdager*.

(Rigurosament autèntic).

L'ANUNCI NO TE ENTRANYES

Abans hom deia:—Són coses de la política: la

política no té entranyes.—Ara això ja ha passat a la història, perquè la vella política ja és al calaix, per sempre més (no us en rigueu!).

Però quan una cosa mor, en surt una altra. Ara podríem substituir la vella dita per aquesta:—L'anunci no té entranyes.

Això ens és suggerit pel què hem vist en grans rotatius d'Itàlia. Segons digueren les informacions, l'infeliç diputat Matteotti fou raptat i assassinat en un automòbil marca "Lancia". Doncs bé: al cap de pocs dies, volent aprofitar sens dubte l'aura de fatídica popularitat d'aquesta marca d'automòbil, apareixien en grans rotatius d'Itàlia grandíssims anuncis del "Lancia"... Pobre Matteotti!

Verament, l'anunci no té entranyes.

ANANT PER FORA...

Un individu va a hostatjar-se en un hostal de fora. Demana sopar. Li serveixen un soparet de verdures aigualides, vi aigualit, truita aigualida, tot aigualit. Acabat de menjar, l'hoste diu:

—Mosso, digueu al metge que vingui, el vull pagar.

Aleshores es presenta a l'hoste l'amo de l'hostal, per fer-li assaber que en aquell poble no n'hi havia, de metge.

—Com?—respongué l'hoste—doncs no sou metge, vós?... No hi fa res; us pagaré com si en fòssiu, pel sopar de malalt que m'heu servit.

Vilafranquinerries

No és Vilafranca una d'aquestes viles que creixen i es multipliquen sota l'ègida d'un balneari, una platja d'or o una atracció més o menys a la moda. Els déus no ens han protegit molt, no. Fora de Bacus, que ens ha acaramullat de raïms, cap altra divinitat no ens ha estat propícia. Ni Neptú no ens ha ofrenat una mar prou blava per poder competir amb Sitges i Calditas, ni una deu d'aigua prou fresca i ferruginosa per emplenar els nostres carrers de senyors hipocondríacs.

Com més anem menys valem. Aquells cànctics de fi de segle han perdut la fama, a desgrat del Pa-i-figues; les coques van perdent el gust, a desgrat del Pere-Nina, el Valentí i el Mariano del Forn. Ara com ara, només ens resta vi i pols. Del vi, n'hi ha per anar tirant, però de la pols poca cosa en farem.

Tenim encara sort d'aquest bon humor que plana damunt la nostra vila, que ha fet que el popular Tit trobés matèria per escriure el seu "Que és gran Vilafranca!"; que el Ramonet dels Farbalans no abdiqués de les seves costellades a la Casa Nova; que don Santi... no acabés les ganes de garlar i fer el *pavero* i que aquesta moderna colla de malabaristes no es cansessin de fer l'*indio* per aquests móns de Déu, i que el porter Sabater posés preu al seu joc futbolístic.

Sort d'això; o si no Vilafranca fóra més avorrida que el feixisme.

TON DEL GAS.

Vilafranca. — Hotel del Brinco.

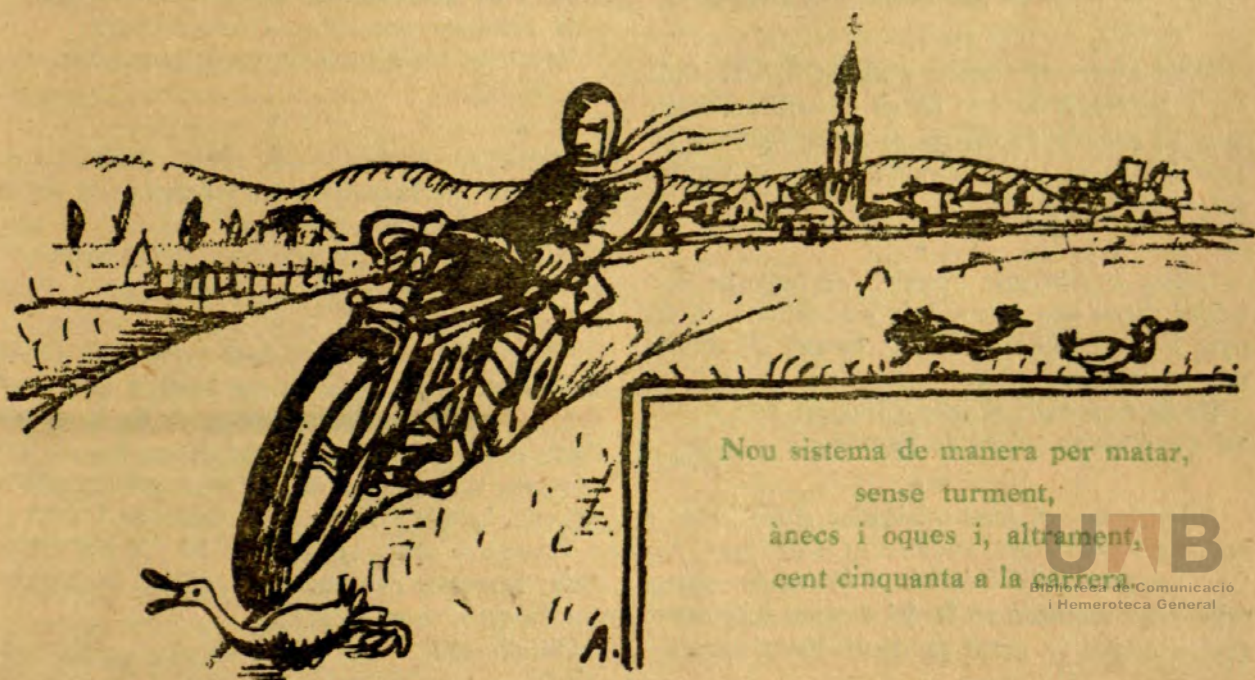
Balaguerines

Sempre és bo repassar el calaix de la nostra prodigiosa memòria. El pollastre avui va per l'any 1541, llavors que tot creixia ufanosament: la nostra decadència estava tan lluny com la *a* de la *i* grega. L'any de referència és el 1541: quin any, aquell! Tota la nostra història local en parla. D'un grup d'eximis balaguerins sortí la meravellosa idea de fer la guitza a la Roma cesària, implantant una associació el tema de la qual era aquell mateixíssim "Panem et circenses". S'instituí, ben aviat, un president de pes, i s'acordà que en fos un benemèrit patrici del carrer dels Teixidors, que, altrament, era el primer pastisser de la llavors Ciutat vella. L'exemple que prodigà aquest president arribà a tant, que fins hi hagué gran reunió Capítular en la qual els primers senyors Esteves, sortint com aquell qui diu de mare, presentaren a discussió solemne una proposició firmada per tots els afiliats al "Panem" per la qual es demanava intervenir en les eleccions de regidors a fi "de poder tenir la paella pel mànec i designar un carrer de la Ciutat amb el nom invicte i gloriós de l'il·lustre primer mandatari de l'entenimentat "Panem et circenses".

Llarga fou la vida de l'agrupació balaguerina, la primera del seu temps. La història que roda per nostres mans esmenta totes les grans èpoques per les quals passà, comptant-s'hi la riuada cèlebre i gloriosa de Santa Tecla; dues grans plagues de llagosta, que no volien entendre's per a res amb la Mancomunitat; i, si això és poc, vingué una escarlatinada, que sort tingué la Ciutat, de poder comptar amb l'ajut del "Panem", que s'entrevistà amb l'amo escarlato i feren les paus a la cèlebre "bassa d'amplà", que si no, ¡pobre Balaguer, a on pararia!

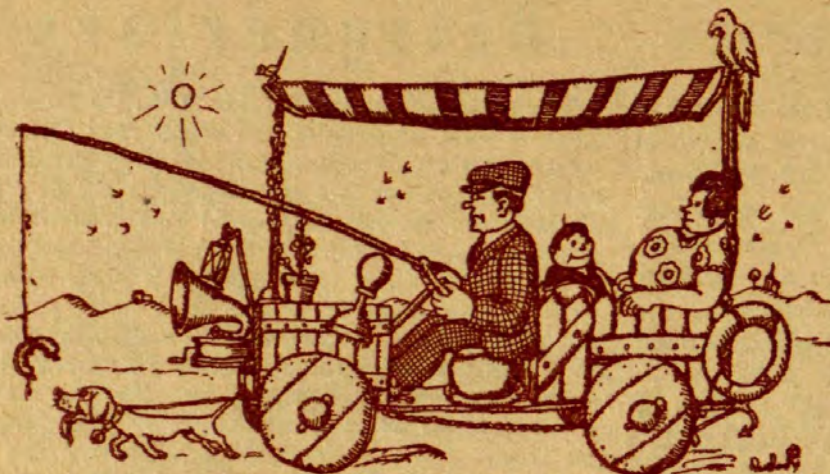
Ben aviat us podrem donar més noves d'aquesta inconneguda societat, glòria i honor dels que no la coneixen.

NOGUERA.

Nou sistema de manera per matar,
sense turment,
ànecs i oques i, altrament,
cent cinquanta a la carrera.

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

El bon humor dels primers temps de l'automòbil, ideà aquest enginyós sistema que encara avui és molt usat per molts mòbils.

SETS I VUITS

El número vinent, si fa bo, anirà el III episodi de la pel·lícula "llocs d'estiueig de Catalunya". Correspon a la Costa: Badalona, Mataró, Sant Pol.

Una fotografia rara i interessant.

Hem vist una fotografia disposada en aquesta forma: part superior, uns bustos femenins; part mitjana, altres tants caps de cavalls; part inferior, una sèrie de peus i començos de cama, que suposem que deuen correspondre a aquells bustos femenins.

Dones i cavalls. Els homes ¿a on són?

El distingit poeta, Felip Grangés i Camprodon acaba de publicar un llibre de poemes, "Camps a través". Es fruita de bon temps, i de bona terra.

Aviat sortirà el número d'EL BORINOT dedicat a Mataró. Només hi ha un número per entre mig. El número de Mataró serà per conèixer les gràcies d'aquesta riolera ciutat. Ja ens hi veurem per la festa major.

L'eixut és una cosa terrible. Les fonts de Barcelona ragen una goteta cada cinc minuts. El senyor Nualart està descontent; perquè ell voldria que ragesin més del que ragen.

Ha de patir molt, el senyor Nualart, amb aquest zel que l'arbora pel bé de Barcelona!

A Igualada han estat celebrades grans festes a honor del gran músic popular Anselm Clavé. Els Cors cantaren d'allò més bé. La batuta del mestre semblava encarnada en la del director dels cants, que en tragué un partit excel·lent. Visca!

El senyor Alcocer ja no és alcalde de Madrid. Deien els castellans:—Al freir será el reir.

Ara diu que diuen:—Al cocer será el barrer.

No hi ha mal que per bé no vingui.

Enguany, diverses circumstàncies han aconsellat la suspensió de l'Aplec automobilista de Montalegre, a la Font que Sant Cristòfol té dedicada a la pintoresca Colònia-Bosc. En canvi s'han fet gestions, satisfactòriament, perquè els propietaris d'aquell encisador paratge arrangin llurs passeigs, i, de diumenge en davant els autos puguin fàcilment

ascendir fins al cim del Turó del Reig, esplèndid esguard des d'on es contempla un meravellós panorama de la Costa llevantina i de la Plana del Vallès, amb Montserrat, Montseny i Pireneus per fons.

Si no es pot fer una cosa, fem-ne una altra. La qüestió és treballar.

Hem rebut de la casa de tenyits de Jacinto Sala uns quants vanos, que encara que duguin un Mefistòfeles roent, no deixen de donar una fresca envejable. Gràcies, amic!

Són tantes les proves d'intatxable honradesa que va donant el regidor senyor Nualart, que hem sentit a dir que hom li prepara un homenatge.

Ja era hora que sortissin homes dignes!

Nosaltres ens hi associarem de bona gana.

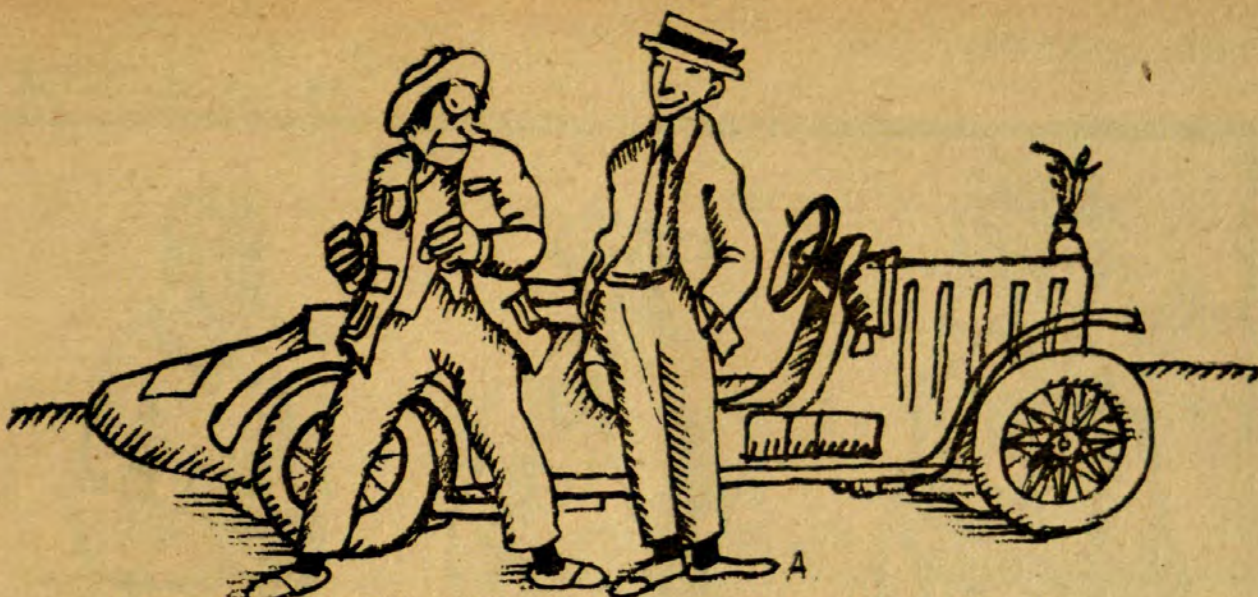
Llegim en un diari:—"El templo profanado.—El templo del Tauro (vol dir les places de toros) ha sido profanado... Anatema!"

"Ved el abominable cuadro: por el coso que sólo habían de hollar toros y toreros corren ahora futbolistas i balones..."

"Donde ha ocurrido el hecho vitando? En la feraz Murcia. La distancia no basta a amenguar nuestro dolor: un dolor que es el de la propia Fiesta escarnecida en su hogar mismo por un festejo que, sin tener en cuenta su origen forastero, presenta batalla y hasta lleva trazas de vencer.

"Lloremos sobre las piedras del templo profanado; borremos con nuestras lágrimas la mancha que ha caído sobre el ara..."

Oh, oh, oh!...

—Jo, quan agafo el volant, me'n vaig a 100 quilòmetres per hora, al menys.
—Es clar, com que t'ho agafes volant...

Hi ha favors que no es poden fer

SI, senyors; hi ha favors que no es poden fer ni pagant, si no voleu tenir un gros compromís. No em refereixo especialment a allò, tan corrent, de “vol fer el favor de dar-me foc? un llumí? un paper de fumar?” etc., i de vegades fins un “cigar”, no; això no és res, i ben mirat no tindria importància, si després del “puro”... l'apuro!

Avui en dia hom ha de tenir un “fondo” apart destinat a donar. S'han contat casos veritablement barrals (de barra). Algun individu ha tingut en la plataforma del tramvia la poca vergonya de dir a algun altre passatger: “Seria usted tan amable, caballero, de prestarme diez céntimos para el pasaje”. (Històric, en un tramvia de Madrid). “Vamos”, home, admirable! “Prestarle”? digui “dar”! Vagi a saber quan el tornaria a veure! Es clar que deu céntims no és res (?); però si avui són deu céntims, demà es pot trobar un fresc que et demani deu pessetes, i un hom té aquell compromís de... no deixar-les-hi.

Hi ha també aquell antic i conegut fet d'aquella parella, que demanà als seus veïns que els deixessin passar una nit a casa d'ells, perquè la seva habitació estava plena de xinxes i rates. I se'n coneixen d'altres, més recents i més humorístics, un dels quals passà, no fa gaire temps, en una important Vila espanyola. Heu's-el aquí:

Un jove estava llegint un periòdic, assegut en un banc d'un passeig, quan se li atansà un individu, i li digué: Perdó, senyor; que voldria fer-me un petit favor?

—No tinc cap inconvenient—li respongué.—De què es tracta?

—Es tracta de... Permeti'm, abans, que li pre-

senti una amiga meva, de la qual estic bojament enamorat.

Li presentà un senyoreta, rossa com un fil d'or, i es saludaren mútuament.

—Jo desitjaria—continuà el desconegut,—tenir un retrat d'aquesta senyoreta en la meva habitació, o sobre la taula del meu despatx. Però la meva mare no consentiria mai que jo tingués el retrat d'una dona, i he pensat recórrer a un truc, que m'he empescat. Ella es retratarà juntament amb vostè, i jo diré a la meva mare que és el retrat d'un amic meu amb la seva muller. Què li sembla?

L'altre, com que era un tros de pa, acceptà. Entraren a casa d'un fotògraf, que els féu, en un moment, una veritable obra mestra, d'aquelles tan originals, que certs retratistes saben de fer, amb tanta perfecció, tot plegat per cinc ralets, que, no cal dir, pagà l'enamorat.

Uns quants dies després aquell “favorista” tingué remordiments d'aquell fet... I si matessin aquella noia!...—anava pensant.—I si la segrestessin, i trobessin el retrat, qui se la carregaria fóra jo... oh!... i fins potser en farien pagar allò de les tres nenes desaparegudes a Madrid... Però, Reina Santíssima! amb aquestes tonteries no havia caigut en una cosa, i, malvinatge! la més greu: i és que justament estava a punt de casarse.

Un dia se li presentà el seu futur sogre, i li diu secament:

—De manera que havem trencat definitivament?

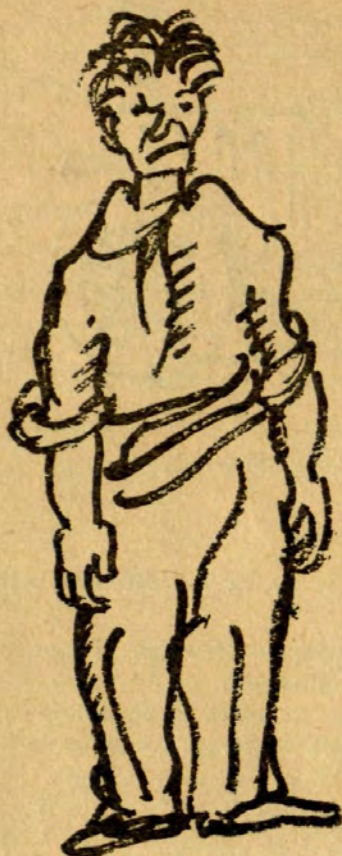
—Trencat, jo?... Amb qui?

—Amb una certa rossa...

Buscà entre el seus records alguna noia rossa. No la trobava.

—Aquesta!—digué el seu futur sogre, ensenyant-li el retrat.

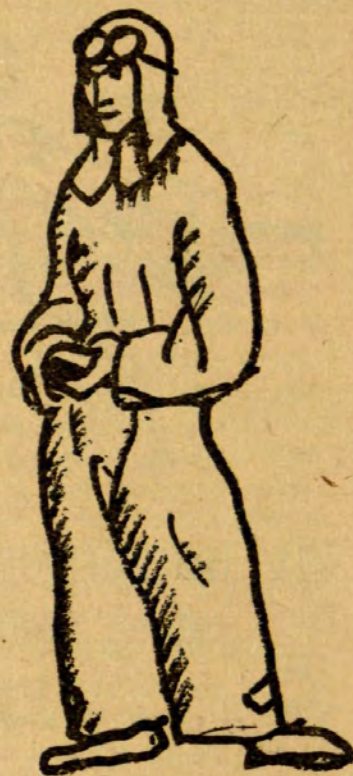
JORDI DEL VAL

DE CAMIÓ

DE SIDE-CAR

DE CARRERES

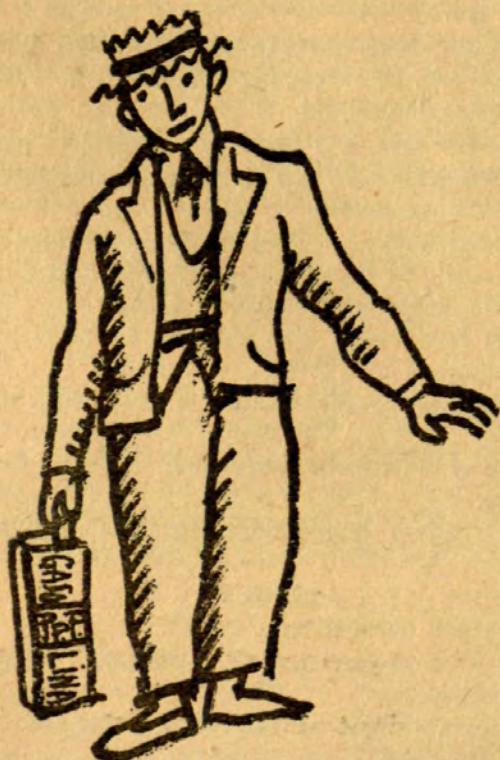
PEDREGADA SECA

Ai, Sitges, Sitges!

LES vinyes nostres, que ja començaven a fer goig, amb llur mantell penjant del cos blanc, drapat de blau, de la vila de Sitges, s'han tornat totes esgrogueïdes; una pedregada seca i sense pietat ha colltorçat els ceps, ferint de mort els raïms, altres vegades—ai las,—ubèrrims. (Ens sembla que quedem bé).

Uns ho atribueixen a la fortíssima calor que congria tots els fets malignes; altres a no celebrar-se romeries o aplecs, per part de les joventuts fervoroses i entusiastes, prop de la nostra Verge Bruna, que vetlla amorosívolament damunt el pla subterrenc.

Socorreu-nos nit i dia
Verge Santa del Vinyet.

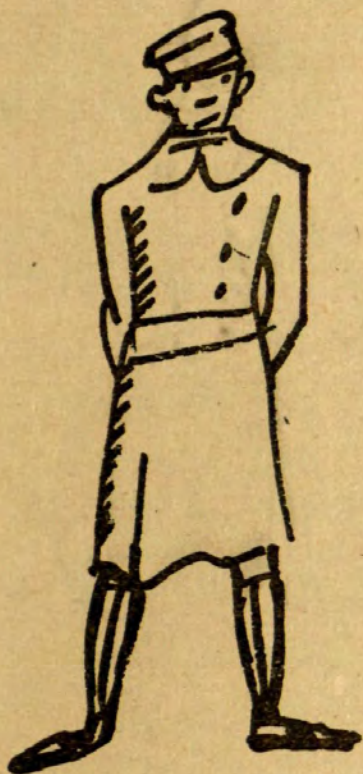
EL MATEIX PROPIETARI

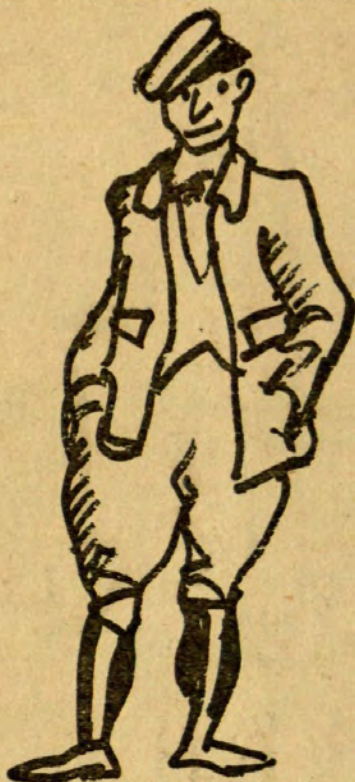
SERGI PETROPOULOS

RTICULAR

DE TAXI

DE TAXI DE 2.ª o DÀVID

XOFERESSA

SANT CRISTOFOL

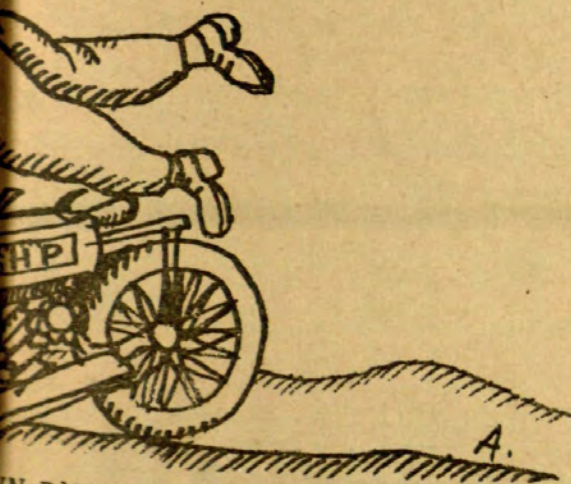
Entre els Tòfols i Tofolets, recordem un Tòfol—manoi—que és un prodigi. Es llevava al migdia i deprés de desdejunar-se, un sofà el recollia amatent dins les seves flonjors temptadores, fins a l'hora de dinar. Això féu que els quartets destinats a la carrera mèdica s'evaporessin com per art de fatilleria i que avui es contenti amb rebentar granellades per compte d'un tercer. Sort que té un bon costat!

Altrament, En Blay, En Malenu i el gendre d'En Parrenyó—aquí també en tenim, de gendres,—es troben en magnífica situació de celebrar, com ningú, la festivitat del Patró del volant, car havem de fer constar que amb llurs parades fixes i mòbils guanyen el primer diner, semblant el nostre Cap de la Vila, a certes Cap de la Vila, a certes hores, un *Trafalgar Square*.

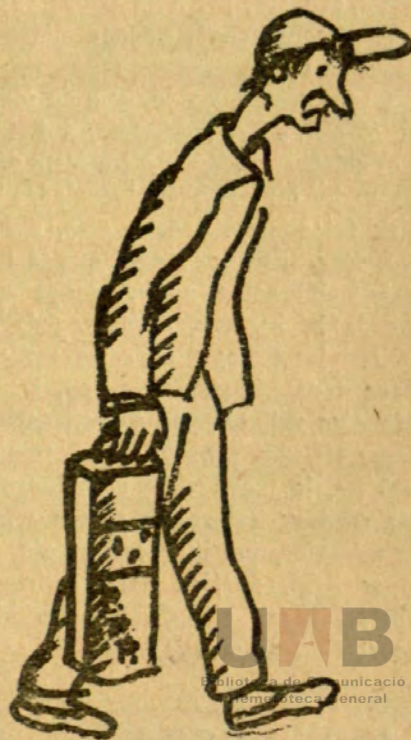
CAIMITU HILL

Sitges, juliol, de 1924.

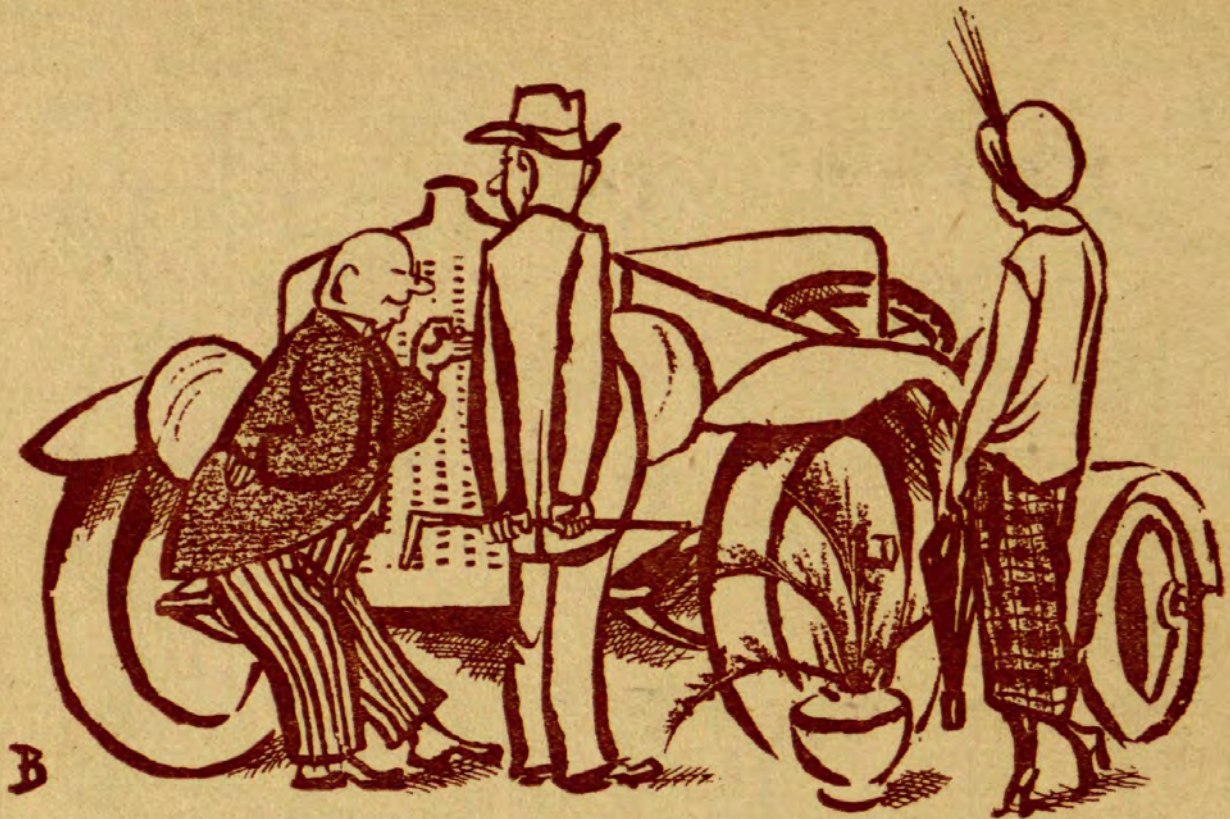
AQUEST NUMERO HA
PASSAT PER LA CEN-
SURA MILITAR

N PÀNIC

D'AUTÒMNIBUS DE FORA

—I aquest auto ja és de confiança?

—Pot pujar-hi de peus: cregui que és un auto de fe.

Trobada de la bandera desapareguda

SI, senyors; per fi ha estat trobada la bandera desapareguda, segons notícies d'un diari d'aquesta ciutat.

Era un matí, quan jo, com de costum, vaig agafar el meu diari predilecte, a fi d'assabentar-me si es celebraria alguna altra festa d'aquelles tan... —com ho direm?—tan "resaladas", com les que s'han fet aquests darrers dies, a Montjuïc, etcètera, etc.; quan veu's aquí que la meua vista resta immòbil sobre una ressenya que deia: "Es trobada la bandera desapareguda". Santa Creu d'Olorde! en llegir aquestes ratlles el meu cor anava fent trip-trap, trip-trap, semblant la pèndola d'un rellotge poc o molt espatllat. Em vaig fregar els ulls, pensant que potser era un somni; però no, la meua vista no m'enganyava, les lletres eren veritables, de motllo d'impremta. Vaig fer un esforç per refer-me un xic, per poder continuar llegint: "Han estat detinguts l'autor del robatori i dos complicats". No hi havia dubte, aquell diari no mentia; però era aquí tanta l'emo-

ció que em causà la lectura, que el cor em feia ja trip-trap, trip-trap, semblant el córrer d'un autòmibus, com si talment el meu cor tingués desigs de fugir de son lloc. No pot ésser—em deia—dos complicats i l'autor, és impossible!... Però veu's aquí que, anant llegint, anant llegint, l'esglai m'anava passant, i el meu esverament s'apàivagava... Ah! es tractava d'una altra bandera, no la que jo em creia. Malvinatge! La ressenya inserida en aquell diari es referia a la qüestió, tan antiga, dels boicots entre americans i japonesos. A fi de tranquilitzar els lectors, diré que la nota periodística acaba d'aquesta forma: "La policia japonesa ha notificat a l'encarregat d'Afers americà, que s'havia trobat, completa, la bandera americana, que un jove va arrabassar, el dia 1 del corrent, del seu emplaçament a l'Ambaixada americana. Com sigui que el Govern japonès ha presentat les seves excuses, hom creu que l'incident pot donar-se per acabat."

Sí; més val donar l'assumpte per acabat. Quin esglai, eh?

JAMET.

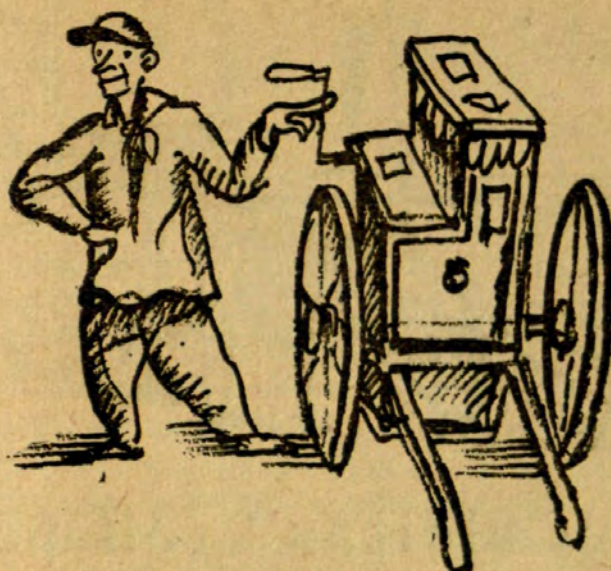
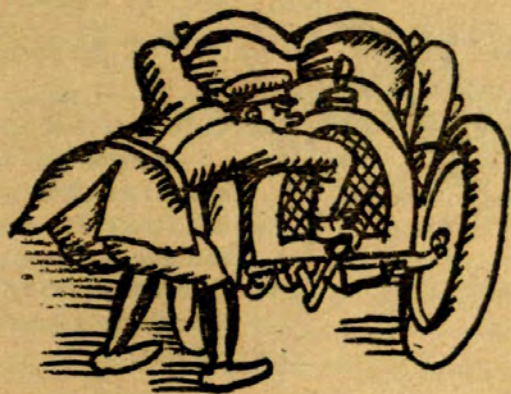
UAB

Biblioteca de Comunicació
i Documentació General

JOSEP ROCA

— SOLINGEN — PARIS — BARCELONA —
NAVALLES I MAQUINES D'AFAITAR ASSIGURADNS : GANIVETERIA : TOCADOR
: : : : : Taller d'esmolat tota mena d'eines : : : : :

Plaça del Pi, 3
(Casa fundada per R. Roca)

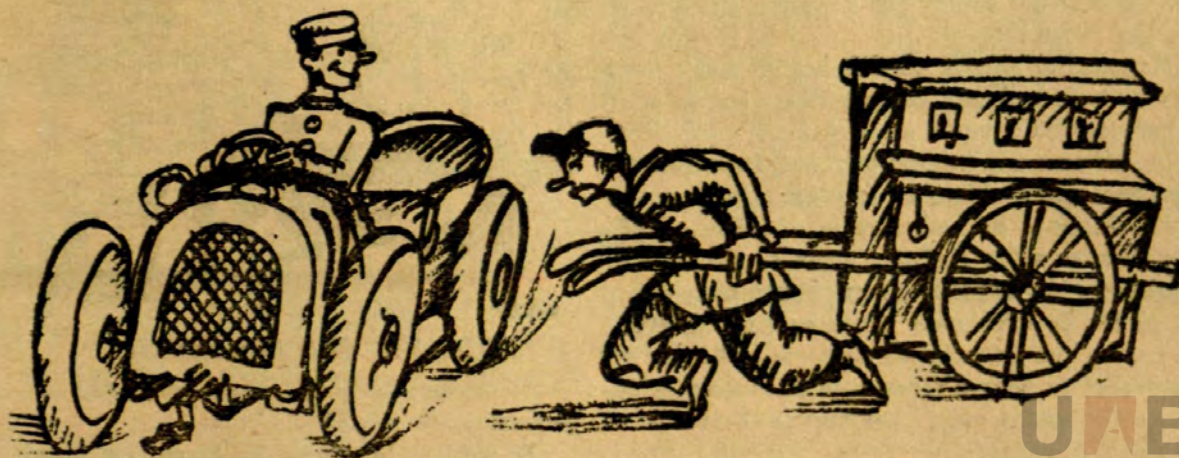
EL DEL MANUBRI.—¡Noi, aquest piano et va molt feixuc!

ELS PLAGUES D'EGIPTE

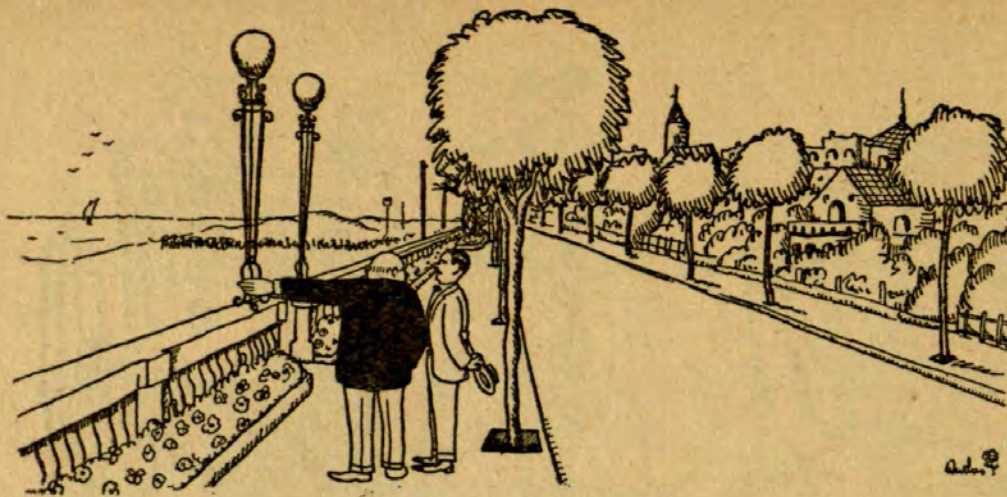
Veient el poderós Tutankamen
de sa vida venir l'últim moment,
va manar preparà una bella cripta
a la darrera moda de l'Egipte
per dormir l'etern son,
deslliurat de les penes d'aquest món.
Però sa oculta ciència
li féu veure que en època futura
uns homes sens prudència
voldrien profanar sa sepultura
portats pels vils afanys
d'arreglar tot ço que té molts anys.
Mai! — digué el faraó.—
No vull que de ma tomba cap senyó
d'aquestos arqueòlegs
antiquaris, drapaires ni bunyòlegs
en tregui mai cap cosa

que de lluny pugui dir-se'n valuosa.
I una crida va fer
que li portessin trastos ordenant,
vestits vells, mobles coixos, res sencer,
sols estris bons pel foc de Sant Joan
i en son sepulcre els féu anà apilant.
Per això en nostres temps s'ha descobert
son sepulcre, rublert
de peces bones per portà als Encants
i els savis les apleguen
motejant d'ignorants
als infeliços que llur valor neguen.
Mes debades s'esforcen a cercà:
Què hi pot havè en la tomba d'un tirà
(encar que dugui el nom de Faraó)
més que sa corrupció?

RAU-RAU

EL XOFER.—Hereu, que has tingut pana de Motor?

LA SAVIDURIA DE MOLTS "BIEN"

—Y por qué se dice
Calditas?

—Porque así como
ahora va todo en „gran-
da”, antes iban tan jus-
tos que no podían ni
hacer caldo; no más po-
dían llegar a hacer que
calditas.

“Calditas” (dit per alguns Caldetes)

Segon episodi de la pel·lícula
“Llocs d'estiueig de Catalunya”

ES un lloc de la costa, entre Barcelona i Port-
bou. Es un indret escollit i privilegiat, no
hi va tothom qui vol. Està tocant a mar i té platja,
una platja plena d'idiHlis, entre joves distingits i
noies *dernier cri*, que es troben amb els cors lli-
gats per l'estreta llaçada de l'amor.

Ja en l'antiguitat Homer i Hesiod cantaren les
excel·lències de Calditas, que alguns també, amb
no massa bon gust, anomenen Caldetes.

Es el centre de les modernes elegàncies; i allí
no es parla pas gaire el català ordinariot, i que fa
mal a les orelles; ens referim a les orelles llar-
gues i amples, tan distingides. Alguns carrers i
passeigs estan enllosats amb preses de xocolata, i
dels arbres pengen dolços i caramels, i flasconets
d'essències orientals.

Una nit a Calditas, una nit de lluna a Calditas
és incomparable; no se li poden posar per res al
costat les nits de Venècia, tan celebrades per al-
guns cursis. Per això els joves de seixanta dos
anys, que estiuegen a Calditas, tots, quan enrao-
nen, sembla que cantin com a poetes. Escolteu-ne
un, per exemple:

*Me gustaría tenerte en mis brazos, Lulú, como
una mermelada debajo de un aceitunero (Històric).*

Qui competeix una mica amb Calditas és Mon-
cada i els seus encontorns; però ha perdut qui sap-
lo, d'ençà que Calditas ha imposat la seva moda.

A Calditas hi ha moltes coses notables, en pri-
mer lloc les seves aigües; l'aigua de mar és allí
riquíssima, i es comprèn perquè hi van tants rics...
Té aigües de mina molt bones pels qui pateixen
de reuma, que Déu n'hi do dels que hi ha que en
pateixen, i és perquè topen amb unes quantes co-
ses que no poden pair, i que tant si volem com si
no s'han d'empassar.

Cal no confondre Calditas pròpiament, la banda
marina de platja, amb Caldetes rural: el verita-

ble pot de la confitura és, com ja hem dit, tocant
a mar. Allí, a la platja mateix, surten les fonts
d'aigües guaridores i salutíferes; una d'elles té un
Casino i tot. I per la platja les ninfes, *con su dulce
murmulleo*, van i vénen, cantant i dansant, com
sílvides; en tant els joves, inspirant-se en les *no-
tas de sociedad* de cert diari, diuen, ara l'un, ara
l'altre:

Melia, dame tu sí:
no seas rebecca,
y no me digas sibeca
porque te quiero: ay sí!

ONE STEP.

QUÈ VOL MILLORS INFORMES!

El senyor:—I a qui podré anar que em doni
informes de vostè?

El xòfer:—Ja veurà: he servit nou amos; tots
han mort en accidents; cada vegada jo me'n he
salvat per un vertader miracle.

Tornem a aquells bons temps?

Era a la *Torra del Baró* (Moncada), no fa gaires dies. El "Cuerpo de Exploradores" (boy-scouts) hi féu una excursió. Un grup, encarregat de proveir d'aigua el campament, s'adreçà a una font de per allí prop. Un del grup, un noi, encara jove, i que promet, encarant-se als companys d'exploració, i mostrant-los la font, els diu:

—Esto es la fuente que yo he *descubrido*.

* * *

ES MOLT NATURAL

Copiem d'un diari ço que segueix:

"En la calle del Marqués del Duero se hallaba un grupo viendo a varias parejas que bailaban con gran ardor y entusiasmo la clásica sardana.

"En aquel momento pasó por el lado del grupo un carro tirado por un caballo. Este metió la cabeza en el grupo para curiosear lo que pasaba, y ello no debió de ser de su agrado, ya que la empujaron a cokes y bocados con varios de los curiosos que allí había."

La nostra Exposició

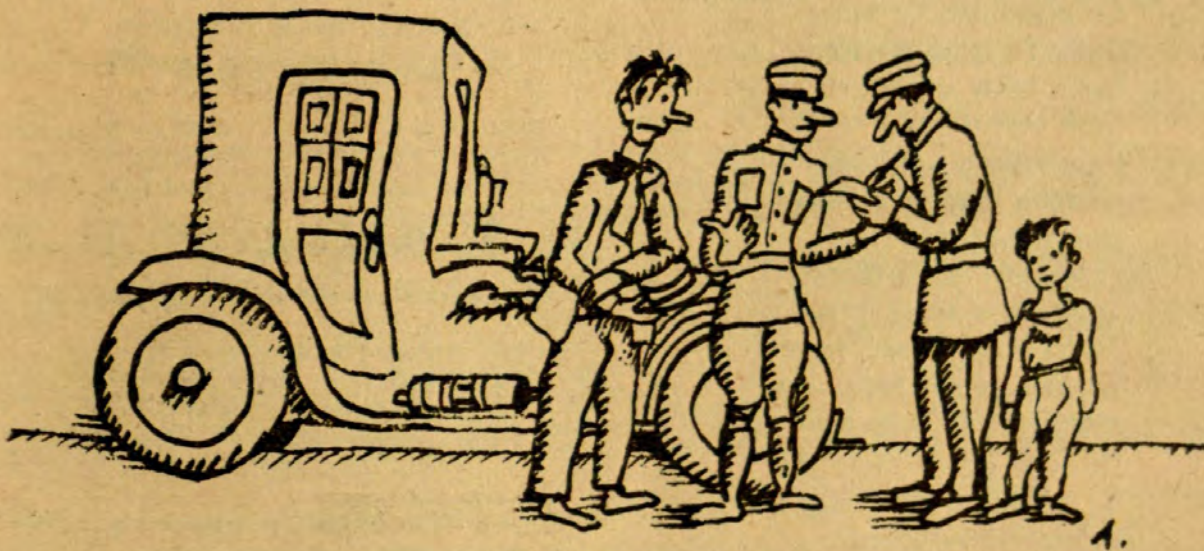
(Més exemplars rebuts)

Amb destí a l'exposició que per a temps oportú anem organitzant, de diaris i periòdics, butlletins i gasetes, etc., de tota mena, de qualsevol tendència o color, publicats de cent anys ençà a Catalunya, València, Balears, havem rebut aquests altres exemplars:

De Barcelona, i segle actual: La Nació, Lea, Jovent d'ara, Catalunya Franciscana, La Guatlla, El Guaita, La Taquigrafia, Ateneu, Renaixement.

D'altres llocs, del segle passat: Gent Nova, de Badalona; La Costa de Llevant, de Canet de Mar; Revista de Sabadell, de ídem.

Del segle actual: Lo Gai Saber, de Tolosa; Gaseteta del Vallès, de Sabadell; Festa, de Molins de Rei; Delit, Scriptorium, El Ripollès, Ripoll, El Catllar, de Ripoll; La Foguera, de Torelló; La La Veu del Freser, de Ribes; Art i Esport, de Girona; Correu de Catalunya, de Santiago de Cuba; Sol Ixent, de Navarces; L'Apat, de Sant Sadurní de noia.

UN ATROPELLAT

El xòfer:—Sí, guàrdia: la culpa ha d'ésser del senyor; ves si no n'he de saber, que fa 15 anys que vaig en auto!

L'atropellat:—Jo fa 45 anys que vaig a peu!

TALLERS REIG

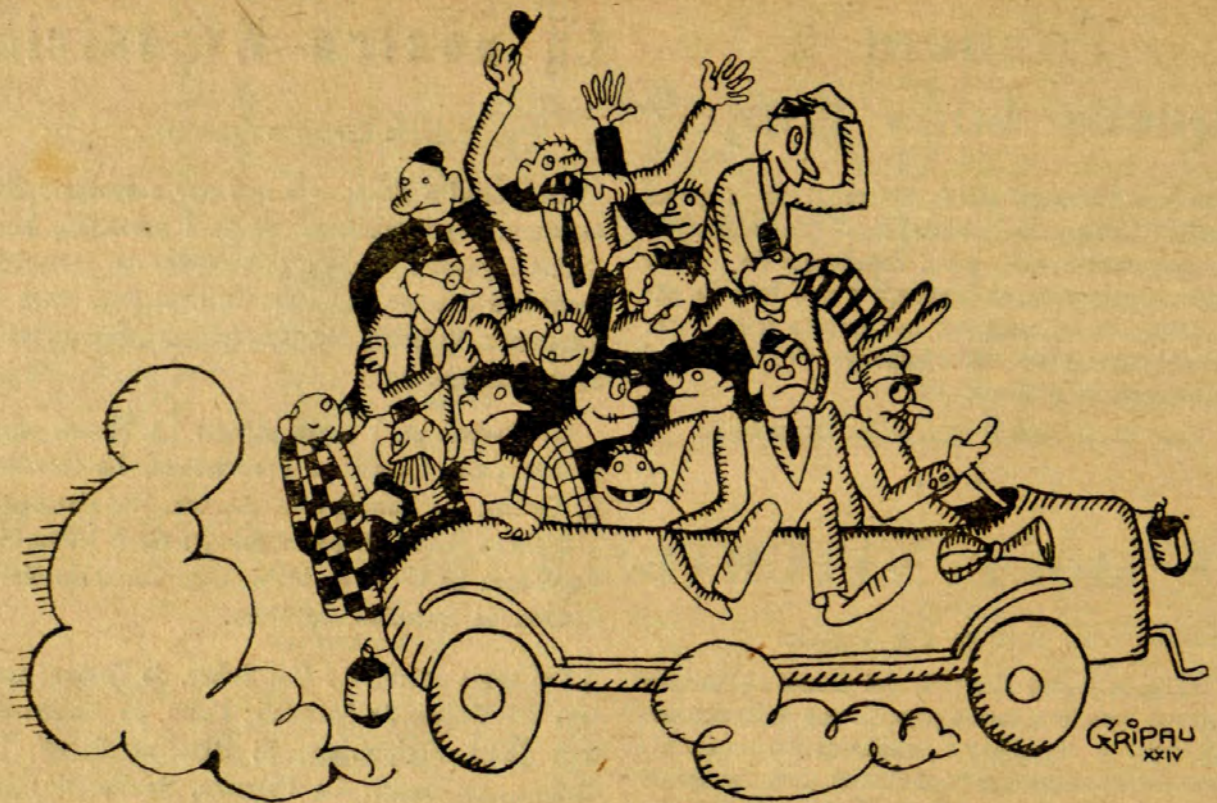
LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085 - A

Mobles a bon preu

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Homotècia General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

Els qui volen anar en auto per 15 cèntims.

L'ocell invisible

Després de fondre monedes,
fer truites dins un barret,
trobar la carta pensada,
treure trenta mil papers
d'una capseta petita,
fê un rellotge a bocinets,
tornant-lo després a l'amo
altra vegada sencer,
l'Emperador de la Màgia,
que operava en un poblet,
davant d'uns pobres pagesos
admirats de son poder,
volgué dar-los la sorpresa
més gran del vespre sencer;
i, davant del badoc públic
pronuncià solemnement:
"Ara, els esperits eteris
baixar fins a mi faré,
d'un colom en la figura,
com ho fan generalment".
I, regirant la vareta,
féu uns signes cap al cel;
i al moment baixà del sostre,
penjat en un cordillet,
que sortia de sa boca
un gat negre, tot ferest.

"On és el colom?" exclama
el màgic, alçant la veu
vers l'ajudant, que s'amaga
del teatre en els telers.
I aquest, de dalt li contesta:
"Es dintre el gat, senyor meu!"

RAFEQUES

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Ton del Gas.—Ens hem de veure.
El Cavaller Estovat.—El mateix li dic.
P. G. F., Badalona.—Ha fet tard. Gràcies.
J. F. B., La Garriga.—Doni'ns una altra cosa, i veurem.
El Capó.—Podria picar, mestre! malgrat del què dieu.
Una altra cosa doneu-nos.
I. Drhums.—Molt agraïts. Trameteu-nos alguna altra cosa, que em sembla que farem fira.
P. G. F., Badalona.—Va fer tard. Gràcies.
J. F. B., La Garriga.—Doni'ns una altra cosa.
El capó.—Podria picar, mestre! malgrat del què diu vostè.
A beber, a beber y apurar.—No hi ha manera, germà.
Borinotaires d'Igualada.—Ens hem de veure.
Ar. de Gay.—Passi, un moment.
El cavaller Estovat.—El mateix li dic.
Barcelona, arxiu de la cortesia.—Aquest no va i l'altre, si; ja ho haurà vist.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÁSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS
PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

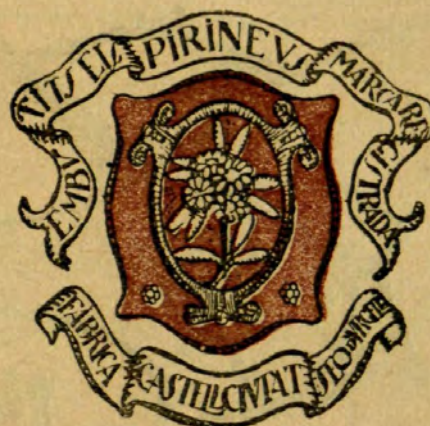
Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

GRAN BALNEARI ESPLUGA DE FRANCOLI

Clima excel·lent de repòs a 600 metres s/m. Parcs i boscos creuats per 50 quilòmetres de carretera.

Tocant al Monumental Cenobi de POBLET

HOTEL VILLA ENGRACIA de 1.er ordre obert des del 7 de juny

Cèlebre aigua regeneradora de la FONT DEL FERRO

XALETS 37 que es lloguen des de 170 a 2,500 pessetes al mes.

Hostatge econòmic a la MASIA DE L'AIGUA

ADMINISTRACIÓ: BRUC, 114, PRAL. 2.ª :-: BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Informàtica General

Any II - Núm. 33

10 de juliol 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon-

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Ara ho veus: les fatals conseqüències de no haver-hi la telefonia sense fils!